

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XVI. Si ergo vos orabitis: Pater noster, qui es in cœlis &c. Matth. 6. vers. 9.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

XVI.

Si ergo vos orabitis: Pater noster, qui es in caelis &c. Matth. 6. vers. 9.

1. **C**onsidera, si filius ipse Regis, apud quem est proxima administratio Principatus, ore suo dictaret supplicem libellum, quem Patri suo Regi porrigas, nullam certe aptiorem inveniri posse ad impetrandum, quod postulas. Talis est celebris oratio, vulgo dicta Pater noster, quam modò placet magno tmo emolumento meditando tibi proponere. Hæc est supplicatio exhibenda DEO Patri, sed supplicatio, quam Christus ore proprio dictavit, Christus, inquam, qui non solum filius est tanti Regis, & filius, quo proximè nititur gubernatio Principatus, sed filius, qui se apud eundem Regem etiam Advocatum nostrum proficitur, Advocatum amantissimum: unde dubitari non potest, quin voluerit nos docere modum petendi bene, & Advocatum perspicacissimum, unde neque timeri potest, ne fortè voluntati docendi desset facultas. Vide ergo, si ulla alia oratio inveniri possit istâ securior. Et tu toties tam laboriosè quaris alias, & hanc negligis, quæ tantum ceteras antecedit, quantum Oceanus minora flumina, etiam quæ exeunt Paradiso: si sic agis, tu quoque mereris audire à Christo: *Irritum fecistis mandatum DEI propter traditionem vestram.* Matth. 5. v. 8. Tu interim excita te ipsum ad hujus usum orationis

continuum, & ut rite utaris, precor te ipsum, ut intelligas, quantum vana prius universam obijciendo occurrat prout fieri solet ad ingressum virtutis jusdam magnificæ, & dein parvas gulas per otium lustrando.

2. Considera, ut oratio sit ad impetrandum idonea, oportere imperari esse rectam in petendo. *Oratio deprecatoria à DEO*, nam si necesse alicui terreno porriguntur gratiarum & prudentiâ destituta, quæ minus illæ porrigendæ sunt. *Oratio Regiæ* & talis est hæc *Oratio Deprecatoria*. Est oratio rectissima, quippe hæc sunt, quæ à DEO postulari rectè possunt. Primum est, ut nobis detur, quod verè est bonum: & hoc proprie dicitur oratio. Alterum, ut nos liberemur à illo, quod verè est malum, & hoc proprie dicitur deprecatio vocatur. hæc ista sunt, quæ petimus hoc loco, quod quoad bonum non committitur nostro petamus bonum etiam ipsius, imò istud magis quàm illud, & quod ipsius bonum aliud esse nequit, in glorificatio ipsius extrinsecus adveniens, hanc illi petimus dicendo: *Sancificetur nomen tuum.* deinde bonum nostrum triplicis est generis, est enim bonum cæleste, bonum spirituale, & bonum temporale. Bonum cæleste absolute petendum est: quod proprie

maseum dicimus: *Adveniat Regnum*
spirituale perendum, quatenus
conducit nobis ad obtinendum Cae-
leste, quod facimus dicendo: Fiat vo-
luntas tua &c. Temporale etenim
 perendum est, ut non adveseretur spiri-
 tuali, sed potius id juvet. quo sensu di-
 citur: *Panem nostrum quotidianum*
da nobis hodie. Quoad malum dein-
 de a DEO petere oportet, ut nos servet
 a malis omnibus, quae adversantur bonis
 ut dictis. Jam verò bonum DEI,
 quod erat primum, nō habet, quod ti-
 metur quidquam adversi, cum id dimi-
 nuerit nemo possit. *si peccaveris, quid*
timebis? Job. 3. v. 5. imò sicut DE-
 US accipit gloriam ab illo honore,
 quem ipsi reddunt electi, ita tantum-
 dem accipit ab illo opprobrio, quod
 faciant reprobi, cum eodem tempore
 sui demonstratione omnipotentiae
 ut illos remuneretur, & hos puniat.
 unde, quantum ad ipsum, non peti-
 mus, ut a malo aliquo fervetur, quia
 nihil est a necessitate tam funesta.
 sed petimus, ut nos servet a malo,
 quod bono nostro adversatur. & quia
 Caeleste, quod est consecutio Paradisi,
 contrarium est peccatum solum, ideo
 dicimus: *Dimitte nobis debita nostra.*
 quia spirituali naturā suā opponitur
 peccato, ideo dicimus: *Et ne nos in-*
ducas in tentationem. & quia tempo-
 rali naturā suā opponitur omnis ad-
 versitas; ideo dicimus: *Sed libera*
nos a malo. Itaque si bene observes, vi-
 des hinc summam in petitionibus recti-
 tudinem. Quod si ita est, quomodo
 vel minimum dubitabis, quin DEUS

exaudiat? *Qui recta loquitur, delige-*
tur. Prov. 16. v. 3.

3. Considera, ut secuta sit oratio,
 debere illam non esse rectam dunta-
 xat, sed & ordinatam: quia oratio in-
 terpres est desideriorum. & ideo quis
 erit qui velit exaudire eum, qui magis
 desideret, quod longè desiderandum
 foret minus, vel quia minus desideret,
 quod esset desiderandum magis? En
 igitur, quā bene Christus ordinave-
 rit petitiones illas, quas in supplicatio-
 ne nostrā exhibemus DEO. Disposuit
 secundū ordinem, qui in desideriis
 servandus est; quippe quòd oppidò
 naturae consentaneum sit, id quemque
 primò petere, quod maximè desiderat.
 Ita vides, quoad bonum illum effice-
 re, ut hinc petamus Divinum, dein no-
 strum. & quoad ipsam bonum no-
 strum, ut primò petamus Caeleste, tam
 Spirituale, denique Temporale. Caele-
 ste est finis noster, id est, Regnum ipsi-
 us, & ideo obtinet primum locum.
 Spirituale sunt media consequendi
 hunc finem, hoc est, adimpletio Vo-
 luntatis Divinae, & ideo ponitur secun-
 do loco. Temporale sunt subsidia,
 quibus faciliora redduntur haec me-
 dia, id est, panis noster quotidianus; &
 ideo ponitur tertio loco. Et pariter
 quoad malum, primò facit, ut petamus
 esse liberi a peccato, quod bono oppo-
 nitur caelesti, deinde a tentationibus,
 quae opponuntur Spirituali, & demum
 ab adversitatibus, quae opponuntur
 Temporalibus. Hoc posito, an non con-
 cipies magnam fiduciam te exauditū
 iri, dum oras hoc modo: *videt DEUS*

te non solum in desiderio esse rectum, sed & ordinatum. Quid igitur dubitas? *Desiderium suum iustus dabitur.* Prov. 10. v. 24. quis autem in desiderando iustior est, quam qui non solum desiderat, quod oportet, sed etiam eo ordine, quo oportet? *Ordinavit in me charitatem.* Cant. 2. v. 4. Hæc est in homine cantilena delicatissima, suavissimaque, quam offerre DEO possit, nimirum harmonia desideriorum. porro quid aliud intelligitur per orationem ordinatam?

4. Considera, ut secura sit oratio, debere insuper illam concipi magnam cum fiducia. nam quisque nostrum experimento discit, quantopere nos alliciat ad exaudiendas iustas preces, videre supplicem plurimum confidere benignitati nostræ, & ideo illas animosè, cum affectu, & breviter offerre. se-eus quisquis agit, tollit amorem benefaciendi. & tamen nos sumus omnes generis tam maligni. Quid igitur in DEO fiet, qui gloriatur se præ omnibus ad benefaciendum maximè propensum? *Erit tibi anima tua in salutem, quia in me habuisti fiduciam.* Jer. 39. v. 18. Vide porro, quomodo petitiones istæ cum animo, cum affectu, cum brevitate proponantur DEO, quæ tria requisivimus ad constituendam supplicationem plenam fiduciam. Proponuntur cum animo, unde alia non usurpamus vocabula, quam ista: *Sanctificetur. Advēiat. Fiat. Da. Dimite. Ne inducas. Libera.* vocabula, quæ videri possint propemo-

dum impetiosa, nisi Christus super-
set, ut indicaret, eum, qui iusta
DEO, non debere illa petere cum
sitatione, uti sit, quando ab hominibus
petuntur: *Postulet autem in fide, non
hastitans.* Jac. 1. v. 6. Proponuntur
cum affectu, quia cum caritate
ctus ab illa dulcedine charitatis, ut
erga DEUM & homines monstratur,
ecce ut ad insinuandam charitatem
versus DEUM hinc dicimus: *Pater*
ad insinuandam charitatem versus
mines dicimus: *Pater noster.* nec
lulum adjungimus: *dimite nos a
bita nostra, sicut & nos dimittimus
toribus nostris:* sed insuper quod
nobis petimus, pariter pro omnibus
postulamus, semper orantes nunquam
plurali, uti sit, quando choros plures
cantatur. Demum & cum brevitate
proponuntur, quia quidquid peti-
peti nequit formulam magis succumbit
expeditam, quæ ratione maxima
demonstratur, quia uti verborum
bagibus, prout cum terra Præpositum
fieri solet, manifestum est desiderium
signum. atque hoc est, quod Christus
ad hoc propositum agebat: *Orantes
autem nolite multum loqui: non enim
multum orare, multa petere, non
cari, sed multum loqui, & multum
sicut Ethnici, qui deos suos eloquentibus
moven. los putant: Putant enim, quia
multiloquio suo exaudiuntur.* Mat. 6.
v. 7. Id quod facit nos exaudiri
DEO non sunt verba, sed desiderium
*Desiderium pauperum exaudiens Do-
minus.* Pl. 10. v. 17. id vero dicitur

est, quamdiu placet, imò si oportet
semper orare, prout Christus require-
bat, debet semper durare.

Considera fiduciam in oratione
requiritam non fundandam in meritis
nostris, sed in sola bonitate Divina. &
debetur, ut secunda sit oratio, denique o-
portet eam à corde proficisci, quod
plenum sit spiritu humilitatis. *Ora-
tio humiliantis se nubes penetrabit.* Eccl.
35. quia juxta nostrum intelligen-
di modum scit illa occultas legere se-
ditas dum inveniatur latibula Altissimi,
atque ista Humilitas mirificè resplen-
det in oratione, quam hic Christus nos
docuit. quippe vera humilitas in eo
consistit, quòd quis penitus diffidat si-
bi, tanquam miserabili, & bona cuncta
à DEO expectet. atque hoc demon-
strat, qui ista utitur oratione, quia non
modo ostendit se, quidquid accipi po-
tuit boni à solo DEO expectare, sed et-
iam liberationem ab omni malo, præ-
terito, presenti & futuro, cui pariter se
obnoxium esse non ignorat. Habuit
ergo Dominus justissimam causam di-
cendi: *sic orabitur*; hic enim est verus

orandi modus, ut exaudiamur. Non
dixit: *his verbis orabitur*, ne excluderet
alias orationes diversas, quales sunt,
quas quotidie sanctè usurpat Ecclesia,
erigendis fidelium animis per diversas
formulas intenta. sed dixit: *sic*, quo
significat, ut reliquæ formulæ sint aptæ
ad impetrandum, huic conformandas
in qualitate, in petitionibus, in ordine,
conformandas in fiducia, & humilitate
petendi. unde S. Augustinus putat
necessarium esse, ut ad hanc unam re-
ducantur omnes reliquæ, si sint bonæ.
nisi quòd ista censenda sit melior om-
nibus, quia est norma ceterarum. *sic o-
rabitur*, non præscribitur norma lau-
dandi DEUM, quia laudes ipsi debite
modum non habent. *Exaltate illum,
quantum potestis: major enim est omni
laude.* Eccl. 34. at præscribitur nor-
ma orandi, quia preces debent consi-
stere intra terminos hic à JESU Chri-
sto præscriptos, qui proinde dixit:

*sic orabitur: nusquam verò
dixit: sic laudabi-*

tis.
* * *

XVII.

Pater.

Considera rem planè obstupe-
scendam, quòd homo vilis pre-
ces DEO offerens illum verè nomina-
re possit Patrè, nec possit tantum, sed &
debeat. *Sic orabitur: Pater &c.* Tan-
tum hoc est, ut fieri non posse crede-

res, nisi Christus præcepisset. Unde
Sacerdos, cum velut Ministri pro om-
nibus constituti munere functurus
orationem Dominicam recitat, tan-
dem semper prævijs hisce & expressis
verbis auspiciatur. *Præceptis saluta-*
ribus
Ddd dd 3